

Suzan Kol i ns
MOKI NGXEJ

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Местото каде ќе дознаеш

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ... што навистина вреди да се прочита...

Наслов на оригиналот издаден од страна на **Scholastic Press, Scholastic Inc.**

Mockingjay

© **Suzanne Collins, 2010**

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа **Сакам книги, 2012**

*Сите права обезбедени и задржани во договор со Suzanne Collins
c/o Intercontinental Literary Agency*

Превод од англиски Ивана Николовска

Коректура на превод Александра Христов

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Владимир Мирчевски

Сите права за книгата и нејзините продолженија се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во било која форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

MOKI NGXEJ

Suzan Kol i ns

PRV DEL
PEPETA

PRVA GLAVA

Си зјапам во чизмите, гледам како дебелиот слој пепел ја покрива износената кожа. Овде стоеше креветот кој го делев со мојата сестра, Прим. Онаму беше кујнската маса. Циглите од срушениот оџак сега стојат во правлив куп кој ми служи како точка за ориентација за тоа каде стоеја останатите работи во куќата. А како поинаку би можела да се ориентирам во ова сиво море?

Речиси ништо не е останато од Реон 12. Пред еден месец, бомбите на Капитол ги уништија куќите на кутрите рудари во Нечистиот дел, продавниците во градот, па дури и Домот на правдата. Единственото место кое го избегна уништувањето беше Селото на победниците. Не знам точно зошто. Можеби за секој случај; ако некогаш дојде некој од Капитол по работа, барем да има пријатно место каде може да отседне. Некој новинар. Комитет кој ќе ја оценува состојбата на рудниците. Тим одржувачи на мирот за да проверат да не се вратил некој од побегнатите.

Но никој не се враќа. Никој освен јас. А и мојата е само кратка посета. Властите од Реон 13 беа против моето враќање. Тие гледаа на тоа како на ризичен и бесцелен потег, со оглед на фактот што десетина прозирни хеликоптери кружат над мене заради моја заштита, а не можам да добијам ништо корисно од оваа посета. Но јас морав да го видам. Толку многу морав да го видам што им реков дека нема да соработувам на ниеден од нивните планови доколку ми го забранат тоа.

На крајот, Плутарх Хевензби, главниот организатор на *Игрите* кој ги организираше востаниците во Капитол, ги крена рацете во воздух. „Оставете ја нека оди. Подобро да изгубиме еден ден

отколку уште еден месец. Можеби една посета до Дванаесетката е токму она што ѝ треба за да ја убеди дека сите ние сме на иста страна.“

Иста страна. Чувствувам увод од болка во левата слепоочница и ја притискам раката врз неа. На местото каде Џоана Мејсон ме удри со жицата. Спомените ми се враќаат во мислите додека се обидувам да разберам што е вистина, што е лага, што е реално, што не е. Кои настани водеа до тоа јас да стојам во руините на мојот град? Ова е тешко, бидејќи ефектите од потресот кој таа ми го предизвика сè уште не се целосно повлечени и моите мисли сè уште се во хаос. Исто така, лековите... лековите кои ми ги даваат за да ги контролираат моите болки и моето расположение ме тераат да гледам некакви работи. Да замислувам, да ми се причинуваат. Претпоставувам. Сè уште не сум целосно убедена дека халуцинирав ноќта кога подот од мојата болничка соба се претвори во килим од змии.

Употребувам техника која ми ја предложи еден од докторите. Почнувам со наједноставните работи за кои знам дека се вистинити, а потоа се движам кон покомплицираните. Листата почнува да се одмотува во мојата глава.

Се викам Кетнис Евердин. Имам седумнаесет години. Мојот дом е Реон 12. Бев учесник во Игрите на гладните. Побегнав. Капитол ме мрази. Пита го зеда како затвореник. Сите сметаат дека е мртов. Најверојатно е мртов. Најверојатно е најдобро ако навистина е мртов...

„Кетнис. Да се симнам ли?“ Гласот на мојот најдобар пријател Гејл допира до мене преку слушалките кои востаниците настојуваа да ги носам. Тој е во еден од хеликоптерите, внимателно ме набљудува - подготвен да се спушти доколку нешто тргне на лошо. Сега сфаќам дека сум клекната долу со лактите потпрени на бутите и главата пикната помеѓу рацете. Сигурно му изгледам како да сум на раб на нервен слом. Ова нема да функционира. Не

смеам да си го дозволам ова сега, кога конечно прекинаа да ме клукаат со лекови.

Се исправувам на нозе и одмавнувам со раката. „Не. Добро сум.“ За да го докажам ова, почнувам да се оддалечувам од мојата стара куќа и тргнувам кон градот. Гејл побара да се симне во Реон 12 со мене, но не настојуваше премногу кога јас го одбив неговото друштво. Тој разбира дека не сакам никој со мене денес. Дури ни него. Има прошетки на кои човек мора да отиде сам.

Летото беше топло и суво како коска. Немаше ни „д“ од дожд за да ги растури куповите од пепел насобрани од нападот. Тие летаат наваму-натаму како реакција од моето чекорење. Нема ветре за да ги разнесе. Го држам погледот фиксиран на она што порано беше пат, бидејќи кога се спуштив во Нечистиот дел пред некое време, не бев многу внимателна и згазнав директно на камен. Само што не беше камен - беше нечиј череп. Тој почна да се тркала и да се тркала, а потоа застана, свртен со лицето нагоре. Долго време зјапав во забите, прашувајќи се чии се и размислувајќи за тоа дека и моите најверојатно би изгледале исто во слични околности.

Се држам до патот по навика, но тоа е лош избор, бидејќи тој е полн со остатоци од оние кои се обиделе да бегаат. Некои тела се целосно уништени. Но има и некои кои успеале да побегнат од најлошото и сега лежат во различни фази на распаѓање, покриени со муви и мршојадци. *Те убив, си мислам додека поминувам покрај едно тело. И тебе. И тебе.*

Затоа што навистина го направив тоа. Мојата стрела вперена во струјното поле кое ја опкружуваше арената беше она што ја предизвика оваа казна. Мојата стрела го вивна целиот Панем и го претвори во хаос.

Во главата ги слушам зборовите на Претседателот, оние кои ги изговори утрото пред да започне *Победничката тура*. *Кетнис Евердин, девојката која гореше. Ти предизвика искра која може да прерасне во пекол кој ќе го уништи Панем, ако никој не внимава на*

неа. Се покажа дека неговата изјава не беше претерана и дека очигледно не се обидуваа само да ме исплаши. Тој можеби искрено се обидуваа да ми помогне. Но јас веќе имав покренато нешто што не можеше да се контролира.

Гори. Сè уште гори, си помислувам тапо. Црн чад се крева од рудниците во далечината. Но нема останато никој за да се грижи за тоа. Повеќе од деведесет проценти од населението е мртво. Останатите осумстотини или така нешто се побегнати во Реон 13, што според мене е исто со тоа да бидеш вечен бездомник.

Знам дека не треба да размислувам така; знам дека треба да сум благодарна за начинот на кој нè пречекаа. Болни, ранети, прегладнети и со празни раце. Сепак, не можам да се помирам со фактот дека Реон 13 беше од помош за уништувањето на Реон 12. Ова не ме ослободува од вината, сè уште чувствувам огромна вина, но без нив, јас немаше да бидам дел од големиот план за поразување на Капитол и немаше да имам каде да бегам.

Граѓаните од Реон 12 немаа свое организирано движење на отпор. Немаа збор во ништо од ова. Тие само беа доволно несреќни за да ме имаат мене. Некои од преживеаните сметаат дека е добра среќа тоа што најпосле сме ослободени од Реон 12. Тоа што побегнавме од бескрајниот глад и беда, отровните рудници, камшиците на последниот главен одржувач на мирот, Ромулус. Тоа што имаме нов дом се смета за чудо со оглед на тоа што до неодамна воопшто не знаевме дека Реон 13 сè уште постои.

Заслугата за бегството на преживеаните паѓа на рамената на Гејл, иако тој е премногу скроман за да ја прифати. Веднаш штом заврши *Кварталот на задушвање* - во истата секунда кога мене ме кренаа од арената - во Реон 12 снемало електрична енергија, телевизорите биле мртви и Нечистиот дел станал толку тивок што луѓето можеле да си ги чујат срцебиенјата еден на друг. Никој не направил ништо за да протестира против или да го слави она што се случило во арената. Но и покрај тоа, по петнаесет минути небото било полно со хеликоптери и бомбите паѓале како дожд.

Гејл бил оној кој се сетил на запуштената долина Медоу, едно од ретките места каде нема населени дрвени куќи и прашина од рудниците. Тој ги упатил натаму сите кои можел, вклучувајќи ги тука мајка ми и Прим. Формирал тим кој ја соборил оградата - таа била само безопасна жица со оглед на тоа што немало струја во тоа време - и ги одвел луѓето во шумата. Ги повел кон единственото место на кое можел да се сети, езерото кое татко ми ми го покажа кога бев дете. Тоа било местото каде стоеле и гледале од далечина додека огнот го голтал сето она што го знаеја на овој свет.

Додека да почне да се разденува, бомбардерите веќе ги немало и огнот полека се смирувал. Мајка ми и Прим се обидуваа да се погрижат за ранетите со сè што можеле да најдат во шумата. Гејл имал два лака, една футрола стрели, еден ловечки нож, една рибарска мрежа и над осумстотини преплашени луѓе за хранење. Со помошта на оние кои сè уште се држеле на нозе, некако успеале да преживеат три дена. Тогаш, неочекувано се појавил хеликоптерот за да ги евакуира и пренесе во Реон 13 каде ги чекале доволно чисти живеалишта, куп облека и три obroka дневно. Негативната страна на живеалиштата била тоа што биле подземни, облеката идентична, а храната релативно без вкус, но за бегалците од 12, тоа не биле страшни пречки. Биле безбедни. Биле згрижени. Биле живи и добредојдени.

Тие го сфатиле ентузијазмот како љубезност, но јас го знам вистинскиот мотив - ми го кажа еден човек по име Далтон, бегалец од Реон 10 кој пред неколку години успеал да стигне до Реон 13 пешки. „Ти си им потребна. Јас. Сите ние сме им потребни. Пред некое време имаше ужасна епидемија на сипаници која уби голем дел од нив и остави многумина неплодни. Материјал за размножување. Ете така гледаат на нас.“ Додека живеел во Реон 10, тој работел во сточарска фарма, или поточно, на одржување генетски диверзитет на стадата со имплантација на замрзнати ембриони од крави. Најверојатно е во право за она што го кажува,

бидејќи навистина не видов многу деца во Реон 13. Но каква врска има тоа? Не нè чуваат во трла, луѓето ги обучуваат за работа, децата се образуваат. Оние кои имаат над четиринаесет години добија почетнички чинови во армијата и сите им се обраќаат со почит, со „Војнику“. Секој можен бегалец автоматски доби државјанство од страна на властите во Реон 13.

Како и да е, јас ги мразам. Но, се разбира, јас сега ги мразам речиси сите. А себеси повеќе од кој било друг.

Тлото под моите нозе станува поцврсто и почнувам да го чувствувам бетонот на плоштадот под килимот од пепел. Плоштадот е опкружен со линија од изгорено ѓубре на местата каде што стоеја продавниците. На местото на Домот на правдата сега има само црн куп пепел. Одам кон местото за кое претпоставувам дека е пекарницата која ја поседуваше семејството на Пита. Нема останато ништо што би можела да го препознаам, освен стопената фурна. Родителите на Пита, неговите двајца постари браќа - никој од нив не успеал да стигне до 13. Помалку од десетина од оние кои се сметаа за побогати во Реон 12 успеале да побегнат од огнот. Пита во секој случај ќе немаше кому да се врати. Освен мене...

Се оддалечувам од пекарницата одејќи назадечки, удирам во нешто, ја губам рамнотежата и одеднаш се наоѓам седната на парче метал загреан од сонцето. Збунета сум затоа што не знам што би можело тоа да биде, но тогаш ми текнува на скорешното реновирање кое Ромулус го направи на плоштадот. Кафези, пултот за камшикување и ова, остаток од бесилка. Лошо. Ова е лошо. Ми навраќа порој од слики кои ме измачуваат во сон, а и кога сум будна. Како го измачуваат Пита - го дават, го горат, го тепаат, го пржат со електрична струја додека Капитол се обидува од него да добие информации за востанието кои тој воопшто не ги знае. Ги затворам цврсто очите и се обидувам да допрам до него преку стотици и стотици километри, да ги испратам моите

мисли во неговиот ум, да му дадам до знаење дека не е сам. Но сам е. И јас не можам да му помогнам.

Бегам. Бегам од плоштадот и трчам кон единственото место кое не беше уништено од пожарот и бомбардирањето. Поминувам покрај руината што некогаш беше куќата на Градоначалникот, каде што живееше Меџ. Нема ни глас од неа и нејзиното семејство. Дали тие биле евакуирани во Капитол заради позицијата на татко ѝ или оставени во пламените? Прав и пепел лета на сите страни и ја кревам маицата за да ја покријам устата. Не ме плаши она што би можела да го вдишам, туку кого би можела да вдишам - само тоа се заканува да ме задуши.

Тревата е изгорена и пепелта ја покрива земјата и овде, но дванаесетте убави куќи во *Селото на победниците* се недопрени. Влетувам во куќата во која живеел изминатава година, ја трескам вратата зад себе и се потпирам на неа. Местото изгледа како никој да не стапнал во него. Чисто. Страшно тивко. Зошто се вратив во 12? Како оваа посета може да ми помогне да најдам одговори на прашањата од кои не можам да побегнам?

„Што ќе правам?“ им шепотам на сидовите. Бидејќи навистина не знам.

Луѓето упорно ми зборуваат, ми зборуваат и ми зборуваат. Плутарх Хевензби. Неговиот асистент, Фулвија Карду. Куп водачи од реоните. Воени претставници. Но не и Алма Коин, Претседателката на 13 која само набљудува. Таа има педесетина години и седа коса која ѝ паѓа врз рамената како завеса. Јас сум, на некој начин, фасцинирана од нејзината коса, бидејќи таа е толку униформна, еднообразна и паѓа надолу како пластичен шлем. Од неа не стрчи ниту едно влакно, нема процепи меѓу прамените, па дури ни разделени влакна на краевите. Очите ѝ се сиви, но не како оние на луѓето од Нечистиот дел. Тие се многу бледи, како бојата да е исцицана од нив. Тоа е бојата на валкан стар снег за кој едвај чекаш да се стопи.

Она што го бараат од мене е да ја прифатам улогата која тие ја осмислиле за мене. Символ на револуцијата. Мокингџејот. Не е доволно она што го направив во минатото, она што му се спротивставив на Капитол во *Игрите*, што дадов некоја почетна точка. Сега морам да станам вистински водач - лицето, гласот, обединувањето на револуцијата. Личноста на која реоните - кои сега во голем дел отворено војуваат со Капитол - можат да сметаат за да им го покаже патот до победата. Нема да морам да го направам тоа сама. Тие имаат цел тим на луѓе кои треба да ми помогнат, да ги пишуваат моите говори, да ме облекуваат, да ги организираат моите јавни појавувања - како *тоа* да не ми звучи ужасно познато - и сè што треба да правам јас е да ја играм мојата улога. Понекогаш ги слушам, а понекогаш само зјапам во совршената линија од косата на Коин и се обидувам да сфатам дали е перика или не. Како и да е, на крајот секогаш ја напуштам просторијата затоа што почнува да ме боли главата или затоа што е време за јадење. Не се мачам да кажам или објаснам нешто. Едноставно станувам и излегувам.

Вчера попладне, додека вратата се затвораше зад мене, ја слушнав Коин како вели „Ви реков дека прво требаше да го спасиме момчето.“ Тоа се однесуваше на Пита. Јас не би можела повеќе да се сломам со неа. Тој ќе беше одличен гласноговорник.

А кого извадија тие од арената наместо него? Мене, онаа која не сака да соработува. Бити, иноватор од Реон 3, кој речиси никогаш и не го гледам затоа што го внесоа во просториите за развој на оружја во истата секунда кога успеа да застане на нозе. Тие буквално го истуркаа неговиот кревет на тркалца до некоја тајна област и се појавува само одвреме-навреме за јадење. Тој е многу паметен и со голема желба да помогне за реализација на оваа цел, но не може да се каже дека е некој опасен поттикнувач. Потоа тука е Финик Одер, секс симболот од рибарскиот реон кој го зачува Пита жив во арената кога јас не можев. Тие сакаат и Финик да го трансформираат во водач на револуцијата, но прво

ќе мора да најдат начин да го задржат буден подолго од пет минути. Дури и кога е свесен, трипати треба да му ја повториш истата работа за да му влезе во главата. Докторите велат дека е поради електричниот шок кој го доби во арената, но јас знам дека е многу покомплицирано од тоа. Јас знам дека Финик не може да се концентрира на ништо што се случува во Реон 13 затоа што премногу силно се обидува да дознае и сфати што се случува во Капитол со Ени, лудата девојка од неговиот реон, единствената личност на земјава која тој ја сака.

И покрај тоа што бев многу лута, по некое време морав да му простам на Финик за неговата улога во заговорот кој ме доведе овде. Тој барем, колку-толку, знаеше низ што поминувам. И потребно е многу енергија за да му останеш лут на некој што толку многу плаче.

Се движам низ куќата како вистински ловец, не сакам да испуштам ни најтивок звук. Собирам неколку работи за спомен: фотографија од моите родители на денот на нивната свадба, сина панделка за коса за Прим, семејната книга за лековити билки и растенија кои се јадат. Книгата ми паѓа од раце и се отвора на страницата со жолти цветови, а јас брзо ја затворам затоа што тие цветови ги нацрта Пита.

Што ќе правам?

Има ли воопшто некаква поента во правењето на што било? Мајка ми, сестра ми и семејството на Гејл конечно се безбедни. Останатите луѓе од Реон 12 се или мртви - што секако не можам да го сменам - или безбедни во Реон 13. Тоа ги остава само бунтовниците низ реоните. Се разбира дека го мразам Капитол, но не верувам дека тоа што ќе бидам мокингџеј ќе им помогне на оние кои се обидуваат да го турнат од власт. Како би можела да им помогнам на реоните кога секојпат кога ќе направам нешто тоа резултира со страдање и умирање? Стариот човек кој го убија во Реон 11 затоа што свиркаше. Тортурите кои почнаа во нашиот реон откако се замешав кога Ромулус го камшикуваше Гејл. Мо-

јот стилист, Чина, одвлечкан, крвав и онесвестен од просторијата за лансирање пред почетокот на *Игрите*. Изворите на Плутарх веруваат дека бил убиен за време на испрашувањето. Брилијантниот, енигматичен, добар Чина е мртов поради мене. Ја туркам мислата настрана затоа што е неверојатно болна и лесно може да ме натера да ја загубам и онаа мала самоконтрола која ја имам во моментов.

Што ќе правам?

Да станам мокингџеј... зар постои нешто добро што би можела да го сторам за да надоместам за штетата што ја направив? Има ли некој кому можам да му верувам за да ми го одговори тоа прашање? Дефинитивно не можам да му верувам на оној тим во 13. Се колнам дека сега, кога моето семејство и Гејл се безбедни, би можела да побегнам. Имам само уште една незавршена работа. Пита. Кога би знаела со сигурност дека е мртов, би побегнала во шумата и никогаш не би се свртела назад. Но сè додека не сум сигурна во тоа, заглавена сум овде.

Слушам фучење и се вратам на петицата. На вратата од кујната стои најгрдата мачка на светот со грб хистерично извиен нагоре. „Тиквичка“, велам. Илјадници луѓе умреа, но тој преживеал и згора на сè изгледа како да се хранел добро. Со што? Мора да ја дел мртви глумци изгорени од пожарот. Одбивам дури и да размислувам за алтернативата.

Клекнувам и ја пружам раката кон него. „Дојди, момче.“ Тешка работа. Тој е лут затоа што сме го напуштиле. А покрај тоа, јас сега не му нудам храна, а мојата способност да му обезбедам утроба од животни секогаш беше мојот најважен квалитет во неговите очи. Едно време, додека се среќававме во старата куќа затоа што двајцата ја мразевме новата, се чинеше како да се зближуваме. Тоа време очигледно е завршено. Тој трепка со лутите жолти очи.

„Сакаш да ја видиш Прим?“ прашувам. Нејзиното име му го привлекува вниманието. Освен неговото име, тоа е единствениот

збор кој има значење за него. Ми дава едно рапаво „мјау“ и ми се доближува. Го кревам, му го галам крзното, а потоа одам до плакарот, вадам една торба и нецеремонијално го пикам во неа. Немам друг начин за да го внесам во хеликоптерот, а оваа мачка на сестра ми ѝ значи повеќе од сè. Животното кое барем имаше некаква вредност, нејзината коза Дамата, за жал не ја гледам никаде.

Низ слушалките го слушам гласот на Гејл кој ми вели дека мораме да се вратиме назад. Но ловечката торба ме потсети на уште една друга работа која ја сакам. Ја закачувам на една од столиците и се упатувам нагоре по скалите кон мојата спална соба. Во плакарот виси ловечката јакна на татко ми. Пред да започне *Кварталот на задушвање*, ја донесов овде од старата куќа, мислејќи дека може да им биде некаква утеха на мајка ми и сестра ми кога јас ќе бидам мртва. Фала му на Бога што го направив тоа затоа што сега ќе беше претворена во пепел.

Меката кожа делува смирувачки на мене и дозволувам на кратко да ме понесат спомените од часовите кои ги имам минато замотана во неа. Тогаш, необјасливо, дланките почнуваат да ми се потат. Ме облева некое чудно чувство како нешто да ме ползува по грбот. Нагло се вртам за да видам што има зад мене, но празно е. Чисто. Сè е на свое место. Нема никаков звук кој би можел да ме исплаши. Што е тогаш?

Одеднаш ноздрите ми заигруваат како на зајак. Тоа е мирзбата. Вештачка и задушувачка. Нешто бело сирка од вазната со исушено цвеќе која стои на мојот плакар. Се доближувам со внимателни, бавни чекори. Таму стои свежа бела роза. Совршена. Со совршени боцки и свилени листови.

И веднаш знам кој ми ја пратил.

Претседателот.

Почнувам да го губам здивот и се повлекувам. Колку долго стои овде? Еден ден? Еден час? Востаниците го проверија *Селото на победниците* пред да ме донесат овде, бараа експлозиви,

микрофони, што било невообичаено. Но најверојатно розата не им изгледала сомнително ним. Само мене.

Се симнувам, ја грабнувам торбата и невнимателно ја удирам од столицата пред да се сетам што има во неа. Излегувам во дворот и манијачки му давам знаци на хеликоптерот додека Тиквичка беснее во торбата. Го удирам со лакотот за да се смири, но ова само уште повеќе го разбеснува. Хеликоптерот се појавува и спушта скала. Застанувам на неа каде струјата ме згрчува во место додека да ме качат горе.

Гејл ми помага да се симнам од скалата. „Добро си?“

„Аха“, велем, бришејќи ја потта од челото со ракавот.

Ми оставил роза! Сакам да врескам, но не сум сигурна дека тоа е информација која треба да ја споделим додека ме гледа некој како Плутарх. Како прво, затоа што ќе звучам како луда. Како да сум го замислила тоа, што е прилично веројатно или како да претерувам, што само ќе ме врати на лековите од кои толку напорно се трудам да побегнам. Никој нема целосно да ме разбере - дека тоа не е само цвет, дека не е дури ни цвет од Претседателот, туку ветување за одмазда - затоа што никој не беше со нас кога тој ми се закани пред *Победничката тура*.

Белата роза на мојот плакар е лична порака за мене. Таа зборува за недовршената работа. Таа шепоти, можам да те најдам. Можам да дојдам до тебе. Можеби дури и сега те гледам.

VTORA GLAVA

Има ли хеликоптери на Капитол кои летаат околу нас за да не елиминираат од воздухот? Додека летаме над Реон 12, јас нервозно барам знаци за напад, но никој не нè гони. По неколку минути, откако го наслушнувам разговорот помеѓу Плутарх и пилотот дека воздушниот простор е чист, почнувам по малку да се опуштам.

Гејл кима со главата кон мојата торба од која доаѓаат звуци. „Сега гледам зошто сакаше да се вратиш.“

„Како да можев да претпоставам дека ќе го најдам жив.“ Ја фрлам торбата на седиштето и одвратното суштество почнува да завива. „Ох, замолчи“, велеам кон торбата додека потонувам во мекото седиште до прозорецот спроти неа.

Гејл седнува до мене. „Многу е лошо таму долу?“

„Не може да биде полошо“, одговарам. Погледнувам во неговите очи и таму ја здогледувам сопствената болка и тага. Нашите раце се наоѓаат едни со други и цврсто се фаќаат за оној дел од 12 кој Претседателот некако не успеа да го уништи. Она што го имаме ние двајца. Следните четириесет и пет минути, остатокот од патувањето до Реон 13, ги поминуваме во тишина. Тоа е речиси цела недела патување пеш. Бони и Твил, бегалките од Реон 8 кои ги сретнав во шумата минатата зима, сепак не биле толку далеку од својата дестинација. Како и да е, очигледно не стигнале. Кога прашував за нив во Реон 13, никој немаше поим за што зборувам. Претпоставувам дека умреле во шумата.

Одозгора, Реон 13 изгледа речиси исто толку „весело“ како и 12. Земјата не чади како што Капитол тоа го прикажува на теле-

визија, но нема речиси ништо на неа. Во последните седумдесет и пет години, од *Лошите денови* кога 13 наводно бил уништен во војната помеѓу Капитол и реоните, целата конструкција и градење се одвивало под земја. И пред тоа постоеле голем број на подземни простории развивани со векови за да служат како скривници за владините лидери за време на војна или како последно место за бегство ако животот над земјата стане неподнослив. И најважното за луѓето од 13, подземниот центар за развој на нуклеарни оружја за Капитол. За време на *Лошите денови*, востаниците од 13 ја презеле контролата врз владините воени сили, употребиле дел од нуклеарното оружје врз Капитол и успеале да се исцелат: да глумат мртви во замена за тоа да бидат оставени на раат. Капитол имал резервен нуклеарен арсенал во западниот дел од земјата, но не можел да го нападне 13 без да нанесе голема штета на целата држава. Така Капитол бил присилен да ја прифати понудата на 13. Ги демолирале сите видливи остатоци од реонот и ги пресекле сите врски на 13 со надворешниот свет. Можеби лидерите на Капитол сметале дека, без помош, Реонот 13 ќе изумре. И тоа за малку ќе се случело неколкупати, но секогаш успеале да се извлечат со помош на строгите принципи за делење на ресурси, ригорозната дисциплина и постојаната претпазливост за нови напади од Капитол.

Сега жителите на 13 живеат речиси исклучиво под земја. Може да се излегува надвор за вежбање и за да те фати малку сонце, но само во точно одредени периоди од денот. Распоредот кој го имаат луѓето во никој случај не смее да се прекршува. Секое утро ја ставаме раката во една дупка на сидот. За неколку секунди, апаратот во дупката ти ја тетовира подлактицата со распоред за тој ден. 7.00 - *Појадок*. 7.30 - *Работни задачи во кујната*. 8.30 - *Центар за образование, Соба 17*. И така натаму. Лепливото, пурпурно мастило не се брише сè до 22.00 - *Капење*. Не знам што е она што не ѝ дава на водата да го измие, но дејството престанува во 22.00 часот и со капењето распоредот целосно го снемума. Гасењето на

светлата во 22.30 часот е знак за тоа дека сите оние кои не се на ноќна смена, треба да си легнат.

На почетокот, додека сè уште бев во болница, можев и да го прескокнам тетовирањето, но откако се преселив во Просторија 307 со мајка ми и сестра ми, од мене се очекуваше да се држам до програмата. Како и да е, освен појавувањето за јадење, другите зборови на мојата рака во најголем дел ги игнорирам. Јадам, а потоа се враќам во нашата просторија, лутам низ 13 или едноставно заспивам некаде скриена. Напуштено стовариште. Зад цевките за вода во пералната. Има еден плакар во Центарот за образование кој е одличен затоа што се чини дека овде никому не му се потребни училишните потрошни материјали. Луѓето тука се толку стиснати што мислам дека фрлањето на што било се смета за криминална активност. За среќа, луѓето од 12 се научени никогаш ништо да не фрлаат и да не трошат непотребно. Но еднаш ја видов Фулвија Карду како гужва лист хартија со само неколку збора напишани на него и според погледите кои ѝ ги упатија – човек би помислил дека убила некого. Лицето ѝ стана црвено како догат, а сребрените цветови нацртани на нејзините образи станаа уште повпечатливи. Вистински портрет на претерување во деталите. Едно од ретките задоволства кои ги имам во 13 е глетката на неколкуте разгалени капитолски „бунтовници“ кои се обидуваат да се вклопат овде.

Не знам до кога ќе можам да се провлекувам со моето непочитување за временската прецизност која ја бараат моите домаќини. Сега засега ме оставаат на мир затоа што ме сметаат за ментално дезориентирана - баш така пишува на мојата медицинска бразлетна - и сите мораат да ги толерираат моите испади. Но тоа не може да трае вечно. А не може ни нивното трпение за проблемот „мокинџеј“.

Од платформата за слетување, Гејл и јас одиме кон скалите кои водат до Просторијата 307. Можеме да одиме и со лифт, но тој премногу ме потсетува на оној кој ме внесуваше во арената.

Тешко ми е да се навикнам да поминувам толку многу време под земја, но после непријатната средба со розата, симнувањето надолу за првпат прави да се чувствувам побезбедно.

Стојам пред вратата означена со 307 и се колебам, свесна сум за прашањата кои ќе ми ги постават. „Што ќе им кажам за Реон 12?“ го прашувам Гејл.

„Се сомневам дека ќе бараат детали. Го видоа како гори. Најмногу ќе бидат загрижени во врска со тоа како ти се справуваш со сето ова.“ Гејл ми го допира образот. „Како што сум и јас.“

Го потпирам лицето на неговата дланка за кратко. „Ќе преживеам.“

Потоа длабоко земам воздух и ја отворам вратата. Мајка ми и сестра ми се дома за 18.00 - Одморање, половина слободен час пред вечерата. Ја гледам загриженоста на нивните лица додека се обидуваат да ја проценат мојата емоционална состојба. Пред некој да успее да праша што било, ја отворам ловечката торба и распоредот се менува во 18.00 - Време за играње со мачката. Прим седнува на подот и веднаш почнува да ја гали одвратната мачка, а таа само одвреме-навреме го прекинува предењето за да профучи кон мене. Особено надмено ме погледнува кога таа му ја врзува сината панделка околу вратот.

Мајка ми ја лепи свадбената фотографија на градите, а потоа заедно со книгата за билки ги става на единствената полица која ја имаме. Јас ја закачувам јакната на татко ми на една столица. За момент, ова место речиси ми изгледа како дом. Претпоставувам дека одењето до 12 сепак не беше залудно.

Се упатуваме кон трпезаријата за 18.30 - Вечера, кога комуникаторот на Гејл почнува да бипка. Тој личи на голем часовник, но прима печатени пораки. Добивањето комуникатор е специјална привилегија резервирана за оние кои се важни за реализација на целта, статус со кој Гејл се здоби со спасувањето на жителите на Реон 12. „Нè бараат двајцата во воениот округ“, вели тој.

Додека го следам Гејл, се обидувам да се подготвам за она што сигурно ќе биде уште една заморна „мокингџеј сесија“. Почнувам да се влечкам пред вратата на воениот округ затоа што не сакам да влезам. Тоа е соба опремена со висока технологија за состаноци и воени советувања, опкружена со компјутеризирани сидови кои зборуваат, електронски мапи кои ги покажуваат движењата на трупите во различни реони и огромна правоаголна маса со контролни команди кои не смеам да ги допирам. Никој не ме забележува, бидејќи сите се собрани пред телевизискиот екран на другиот крај од просторијата на кој постојано се прикажуваат снимки од Капитол. Токму во моментот кога помислувам дека можеби би можела да си заминам додека никој не ме видел, ме здогледува Плутарх - чие тело го блокира телевизорот - и ми мавта за брзо да им се придружам. Неволно тргнувам кон нив, обидувајќи се да сфатам што би можеле да ми покажат за да ме заинтересираат. Секогаш е истото. Снимки од војни. Пропаганда. Снимки од бомбардирањето на Реон 12. Заканувачка порака од Претседателот... Па сега, кога на екранот го здогледувам Цезар Фликермен, можам дури и да речам дека ми е забавно. Вечниот водител на *Игрите на гладните* со обоеното лице и блескавото одело се подготвува да направи интервју. Забавно... сè додека камерата не се сврти и додека да сфатам дека неговиот гостин е Пита.

Еден звук ми се испушта. Истата комбинација на извик од страв и стенкање од болка, како врескање под вода. Ги туркам луѓето настрана за да дојдам директно пред него и ја ставам раката на екранот. Зјапам во неговите очи, барам некој знак за повреда, одраз на агонија од тортурата. Нема ништо. Пита изгледа толку здраво... речиси неприродно. Неговата кожа сјае, беспрекорна, како целото тело да му е исполирано. Ставот и држењето му се сериозни и прибрани. Не можам да ја спојам оваа слика со сликата од претепаното, крваво момче кое ме прогонува во соништата.

Цезар удобно се сместува во столицата спроти Пита и некое време само го гледа. „Па... Пита... добредојде назад.“

Пита покажува една мала насмевка. „Се обложувам дека помисли дека веќе го направи последното интервју со мене, Цезар.“

„Признавам, така мислев“, вели Цезар. „Ноќта пред *Кварталот на задушвање*... па, кој би рекол дека повторно ќе те видиме?“

„Не беше дел од мојот план, тоа е сигурно“, вели Пита со муртење.

Цезар благо се навалува кон него. „Мислам дека на сите многу добро ни е јасно кој беше твојот план. Да се жртвуваш себеси во арената за Кетнис Евердин и твоето дете да преживеат.“

„Така беше. Кратко, јасно и едноставно.“ Прстите на Пита поминуваат по работ од држачот за рака на фотелјата. „Но и други луѓе имале планови.“

Да, други луѓе имале планови, си мислам. Дали Пита знае дека бунтовниците нè користеа како пиони? Дека моето спасување било испланирано од почетокот? И дека нашиот ментор, Хајмич Абернати, двајцата нè предаде за цел за која се преправаше дека не го интересира?

Во тишината која следи, ги забележувам линиите кои се појавија меѓу веѓите на Пита. Тој знае. Му кажале или претпоставил самиот. Но Капитол не го убил, не го казнил и сега засега тоа ги надминува дури и моите најлуди надежи. Го гледам и го впивам во целост, неговото тело и неговиот ум. Таа слика поминува низ мене како морфиумот кој ми го даваат во болницата, ја затапува болката од изминатите неколку недели.

„Зошто не ми кажеш нешто повеќе за последната ноќ во арената?“ предлага Цезар. „Да ни помогнеш да расчистиме неколку работи.“

Пита кима со главата, но не почнува веднаш да зборува. „Последната ноќ... да ти кажам за последната ноќ... па, пред сè, мора да замислиш какво е чувството да си во арената. Замисли дека си

инсект заробен под овален стаклен сад полн со пареа. Секаде околу тебе, џунгла... зелена, жива и одбројува: тик-так. Тој џиновски часовник ти ги одбројува последните мигови од животот. Секој нов час ветува некој нов хорор. Мораш да замислиш дека во последните два дена умреле шеснаесет луѓе - некои од нив умреле за да те одбранат тебе. И со темпото со кое се одвиваат работите, последните осум души ќе бидат мртви до следното утро. Освен еден. Победникот. И твојот план е тоа да не бидеш ти.“

Телото почнува да ми се поти од спомените. Мојата рака се лизга по екранот и ми паѓа покрај телото. На Пита не му треба четка за да наслика слики од *Игрите*. Тој работи добро и само со зборови.

„Кога си во арената, остатокот од светот ти станува многу далечен“, продолжува тој. „Како сите нешта и луѓе кои си ги сакал да не постојат повеќе. Розовото небо, чудовиштата од џунглата и трибутите кои ја сакаат твојата крв стануваат твоја финална реалност, единствената која е важна. Колку и да не сакаш, колку лошо и да се чувствуваш - сепак ќе мораш да убиваш затоа што во арената имаш право само на една желба. И таа чини многу.“

„Може да те чини живот“, вели Цезар.

„Ох, не. Чини многу повеќе од твојот живот. Да убиваш невини луѓе?“ вели Пита. „Тоа те чини... сè што си како човек.“

„Те чини сè што си како човек“, повторува Цезар тивко.

Собата ја обзема мртва тишина и можам да почувствувам како истата се шири низ целиот Панем. Целата нација се навалува кон екраните. Затоа што досега никој не зборувал за тоа како е во арената.

Пита продолжува. „Па се држиш до таа една желба. И таа последна ноќ, да, мојата желба беше да ја спасам Кетнис. Но дури и покрај тоа што не знаев за бунтовниците, нешто не ми изгледаше како што треба. Сè беше премногу комплицирано. Се затеков себеси како се каам што не побегнав со неа порано дента,

како што предложи таа. Но во тој момент веќе немаше бегање од групата.“

„Премногу бевте навлезени во планот на Бити за спроведување електрична енергија до езерото“, вели Цезар.

„Премногу зафатени во играта на сојузништво со другите. Никогаш не требаше да им дозволам да не разделат!“ избувнува тој. „Тогаш ја загубив.“

„Кога ти остана кај дрвото во кое требаше да удри грмотевицата, а таа и Џоана Мејсон ја однесоа жицата кон водата“, разјаснува Цезар.

„Јас не сакав!“ Пита поцрвенува од бес. „Но не можев да се расправам со Бити без да сфатат дека имаме план да се одвоиме од алијансата. Сè отиде по фаволите кога ја исекоа жицата. Се сеќавам само на одредени делови. Дека се обидував да ја најдам. Дека го видов Брутус кога го уби Шаф. Дека самиот го убив Брутус. Знаам дека таа го извикуваше моето име. Тогаш грмотевицата удри во дрвото и струјното поле околу арената... се крена во воздух.“

„Кетнис го крена во воздух, Пита“, вели Цезар. „Ги виде снимките.“

„Таа не знаеше што прави. Никој од нас не можеше да го следи планот на Бити. Јасно се гледа дека таа се обидува да сфати што да прави со таа жица“, Пита повторно избувнува.

„Во ред. Само изгледа малку сомнително“, вели Цезар. „Како таа цело време да е дел од планот на бунтовниците.“

Пита сега е на нозе и му се внесува во лицето на Цезар со рацете стегнати за потпирачите за раце од фотелјата на водителот. „Навистина? Дали исто така дел од нејзиниот план беше Џоана да се обиде да ја убие? Електричниот шок да ја парализира? Да предизвика бомбардирање?“ Тој сега се дере. „Таа не знаеше, Цезар! Никој од нас двајца не знаеше ништо освен тоа дека се обидувавме еден со друг да се одржиме во живот!“

Цезар ја става раката на градите на Пита, гест кој покажува дека сака да го смири, но и самиот да се заштити. „Добро, Пита, ти верувам.“

„Добро.“ Пита се повлекува, ги трга рацете од столицата на Цезар, поминува со нив низ косата и ги разбушавува внимателно исчешланите кадрици. Потоа нервозно се тупнува на столицата.

Цезар некое време чека и го набљудува Пита. „Што е со вашиот ментор, Хајмич Абернати?“

Лицето на Пита станува уште посериозно. „Не знам што знаел Хајмич.“

„Можно ли е тој да бил дел од заговорот?“ прашува Цезар.

„Никогаш не ми спомнал ништо“, вели Пита.

Цезар притиска. „Што ти вели срцето?“

„Дека не требаше да му верувам“, вели Пита. „Тоа е сè.“

Не сум го видела Хајмич откако го нападнав во хеликоптерот, откако оставив лузни од нокти по неговото лице. Знаам дека овде е лошо и за него. Реон 13 строго забранува производство и консумирање на токсични пијалаци. Дури и медицинскиот алкохол во болниците се држи заклучен. Сега кога нема домашни резерви кои би можеле да му ја олеснат транзицијата, Хајмич конечно е присилен да биде трезен. Го држат заклучен додека не се среди и исчисти затоа што тој сега не е добра слика за појавување во јавност. Сето ова мора да е ужасно страшно за него, но јас го изгубив целото сочувство за Хајмич кога сфатив дека нè предаде. Се надевам дека сега го гледа преносот од Капитол за да види дека и Пита се откажа од него.

Цезар го тапка по рамото. „Може сега да прекинеме ако сакаш.“

„Има ли уште нешто за разговарање?“ прашува Пита суво.

„Сакав да те прашам што мислиш за војната, но ако си премногу вознемирен...“ почнува Цезар.

„Ох, не сум премногу вознемирен за да одговорам на тоа.“ Пита длабоко зема воздух и погледнува директно во камерата.

„Сакам сите кои гледаат - без разлика на чија страна сте, на страната на Капитол или на бунтовниците - да запрете на кратко и да размислите што може да значи оваа војна. За луѓето. Еднаш речиси ќе се истребевме, убивајќи се едни со други. Сега нè има во уште помал број. Условите за живот се уште полоши. Дали навистина сакате да го правиме ова? Целосно да се испробуваме? Во надеж дека - што? Дека некоја достојна сорта ќе ги наследи изгорените остатоци од земјата?“

„Јас не... не сум сигурен дека те сфаќам...“ вели Цезар.

„Не можеме да војуваме едни со други, Цезар“, објаснува Пита. „Нема да останат доволно од нас за да продолжат. Ако не ги спуштиме оружјата - и со тоа мислам веднаш - ќе ни дојде крај на сите.“

„Па... значи повикуваш на примирје?“ прашува Цезар.

„Да. Повикувам на примирје“, вели Пита уморно. „Ајде сега да ги викнеме стражарите да ме вратат во мојата соба за да направам уште стотина кули од карти.“

Цезар се врти кон камерата. „Добро. Мислам дека тоа би било сè. Се враќаме на нашата редовна програма.“

Ги испраќа музика и една жена почнува да ја чита листата на работи кои се очекува наскоро да ги снема во Капитол - свежо овошје, соларни батерии, сапун. Јас ја гледам со некарактеристично внимание, бидејќи знаам дека сите чекаат да ја видат мојата реакција за интервјуто. Но нема шанси да го процесирам сето ова толку брзо - радоста од гледањето на Пита жив и неповреден, неговата одбрана на мојата невиност во однос на соработката со бунтовниците и неговото непобитно соучество со Капитол сега кога побара примирје. Ох, тој направи да звучи како двете страни да се виновни за војната. Но во овој момент, со неколкуте мали и незначителни победи за бунтовниците, примирјето би резултирало само со враќање на претходниот статус. Или полошо.

Можам да чујам како почнуваат обвинувањата за Пита зад мојот грб. Зборовите *предавник*, *лажго* и *непријател* се одбиваат

од сидовите. Со оглед на тоа што не можам да им се приклучам ниту да ги осудам, одлучувам дека ќе биде најдобро да ме снема оттука. Кога стигам до вратата, гласот на Коин се издига над сите други. „Никој не Ви даде дозвола да заминете, Војнику Евердин.“

Еден од нејзините луѓе ја става раката на моето рамо. Тоа не е агресивен потег, навистина, но после арената, јас реагирам одбранбено на секој непознат допир. Ја извлекувам раката и почнувам да трчам низ ходникот. Слушам дека некој трча зад мене и не запирам. Мојот ум почнува да ги разлистува сите мали чудни места каде би можела да се скријам и завршувам во плакарот за материјали, стуткана до кутија со кредити.

„Жив си“, шепотам, притискајќи ги дланките врз образите и ја чувствувам широката насмевка под прстите. Пита е жив. И предавник. Но во овој момент, не ми е гајле. Не ми е гајле што вели или поради кого го вели тоа. Важно ми е само тоа што е способен за говор.

По некое време, вратата се отвора и некој влегува. Гејл седнува до мене, а од носот му тече крв.

„Што се случи?“ прашувам.

„Му се најдов на патот на Богс“, одговара тој со кревање на рамениците. Му го бришам носот со ракавот. „Пази!“

Се обидувам да бидам понежна. Тапкам со ракавот наместо да бришам. „Кој од нив е Богс?“

„Ох, знаеш. Десната рака на Коин. Оној кој се обиде да те запре.“ Ми ја трга раката. „Престани! Ќе искрварам до смрт.“

Течењето станува посилено. Се откажувам од обидите за прва помош. „Се тепаше со Богс?“

„Не, само ја блокирав вратата кога се обиде да те следи. Налетав со носот на неговиот лакт“, вели Гејл.

„Сигурно ќе те казнат“, велеам.

„Веќе ме казнија.“ Го подава зглобот. Јас збунето зјапам во него. „Коин ми го зеде комуникаторот.“

Ја гризам долната усна и се обидувам да останам сериозна. Но изгледа толку смешно. „Жал ми е, Војнику Гејл Хоторн.“

„Нека не Ви биде, Војнику Кетнис Евердин.“ Тој сега се клешти. „И така се чувствував како кретен додека се шетавам со тоа чудо на раката.“ Двајцата почнуваме да се смееме. „Вистинска деградација.“

Ова е една од малиот број добри работи во врска со 13. Тоа што го добив Гејл назад. Откако го снема притисокот на Капитол за мојот договорен брак со Пита, успеавме да си го повратиме пријателството. Тој не ме притиска дополнително - не се обидува да ме бакне или да зборува за љубов. Не знам дали е поради тоа што бев болна или едноставно сака да ми даде простор. Или знае дека тоа би било премногу зловно сега кога Пита е во канците на Капитол. Што и да е, сега повторно имам некој кому можам да му ги кажам тајните.

„Кои се овие луѓе?“ велеам.

„Тоа сме ние. Само со неколку нуклеарки наместо грутки јаглен“, одговара тој.

„Сакам да верувам дека Реон 12 немало да ги напушти останатите бунтовници за време на *Лошите денови* ако бил на нивно место“, велеам јас.

„Можеби и ние ќе сме го направеле тоа. Кога работата веќе била сведена на тоа да се предадеш или да започнеш нуклеарна војна“, вели Гејл. „На некој начин, јас мислам дека е неверојатно тоа што воопшто успеале да преживеат.“

Можеби е поради тоа што сè уште имам пепел од сопствениот реон на чевлите, но за првпат, им давам на луѓето од 13 нешто што досега не сакав да им го дадам: признание, заслуга. За тоа што останале живи покрај сè. Почетните години мора да им биле ужасни, напикани во одаите под земјата откако нивниот град бил бомбардиран и претворен во прав. Огромен процент на изумрено население, никаква можност да се обратиш некому за сојузништво. Во текот на изминатите седумдесет и пет години тие

научиле да си бидат доволни самите на себе, да ги претворат своите жители во армија и да изградат ново општество без ничија помош. Ќе беа и уште посилни ако таа епидемија на сипаници не ја намалела стапката на наталитет и ако сега не беа толку очајни за нови гени и размножување. Можеби се премногу воено настроени, претерано програмирани и им недостига смисла за хумор, но тие се тука и подготвени се да му се спротивстават на Капитол.

„Сепак, им требаше многу долго време за да се појават“, велам.

„Не било едноставно. Морале да основаат база на бунтовници во Капитол, да направат некаква подземна организација на реоните“, вели Гејл. „Сега им треба некој да го покрене целото тоа движење. Им требаш ти.“

„Им требаше и Пита, но изгледа го заборавајќи тоа сега“, велам.

Изразот на Гејл се менува. „Пита направи голема штета вечерва. Голем дел од бунтовниците нема ни да размислат за она што го кажа, се разбира. Но има реони каде отпорот е понестабилен. Примирјето очигледно е идеја на Претседателот, но изгледа толку разумно кога доаѓа од устата на Пита.“

Се плашам од одговорот на Гејл, но сепак го поставувам прашањето. „Што мислиш, зошто го кажа тоа?“

„Можеби го мачеле. Или го убедувале. Јас мислам дека направил некаква зделка, некој договор за да те заштити тебе. Можеби ја изнесе идејата за примирјето затоа што Претседателот му дозволил да те претстави тебе како збунета трудна девојка која немала поим што се случува кога била земена како затвореник од страна на бунтовниците. На тој начин, ако реоните загубат, ќе постои шанса да бидат поблаги со тебе и да не те казнат. Ако и ти одиграш како што треба.“ Најверојатно сè уште изгледам збунето затоа што Гејл ја кажува следната реченица многу бавно. „Кетнис... тој сè уште се обидува да те одржи во живот.“

Да ме одржи во живот? И тогаш сфаќам. Игрите сè уште траат. Ја напуштивме арената, но со оглед на тоа што Јас и Пита не умревме, неговата последна желба да го зачува мојот живот сè уште постои. Неговата идеја е Јас да седам мирна, да останам безбедна и слободна и да не правам ништо додека трае војната. Тогаш ниедна од двете страни нема да има причина да ме убие. А Пита? Ако победат бунтовниците, тоа за него ќе биде катастрофално. Којзнае што ќе се случи ако победи Капитол? Можеби на двајцата ќе ни дозволат да живееме - ако и Јас одиграам како што треба - за да ги гледаме следните Игри...

Низ главата ми поминуваат слики: копјето кое го прободува телото на Ру во арената, Гејл виси бесвесно на пултот за камшикување, човечките трупови кои ја покриваат земјата во мојот стар дом. И за што? За што? Крвта почнува да ми врие додека се присетувам на други работи. На моментот кога за првпат сирнав во екранот кој го прикажуваше востанието во Реон 8. На победниците фатени рака за рака ноќта пред *Кварталот на задушвање*. И на тоа дека не беше несреќа тоа што ја упатив стрелата кон струјното поле во арената. Колку силно сакав да се закопа во срцето на мојот непријател.

Брзо скокам на нозе и превртувам една кутија со моливи кои се расфрлаат по подот.

„Што е?“ прашува Гејл.

„Не смее да има примирје.“ Се наведнувам и несмасно ги враќам моливите во кутијата. „Не смееме да се вратиме назад.“

„Знам.“ Гејл ја полни раката со неколку моливи и благо ги потчукнува од подот за да ги нареди во права линија.

„Не знам зошто Пита ги кажа тие работи, но тој не е во право.“ Глупавите моливи не сакаат да влезат во кутијата, па кршам неколку од нервоза.

„Знам. Дај ги вама. Ги кршиш.“ Ја зема кутијата од моите раце и ја полни со лесни, прецизни движења.

„Тој не знае што му направија на Реон 12. Кога би можел да види што има по земјата...“ почнувам.

„Кетнис, не се расправам со тебе. Кога би можел да притиснам едно копче и да го убијам секој кој работи за Капитол, би го направил тоа веднаш. Без колебање.“ Го става последниот молив во кутијата и ја затвора. „Прашањето е: што ќе направиш?“

Излегува дека прашањето кое ме јадеше има само еден можен одговор. Но потребна ми беше итрината на Пита за да сфатам.

Што ќе правам?

Земам воздух длабоко. Ги подигам малку рацете - како да се присетувам на црно-белите крилја кои ми ги даде Чина - а потоа ги спуштам покрај телото.

„Ќе бидам мокингџеј.“

TRETA GLAVA

Додека Тиквичка лежи во рацете на Прим и ја штити во ноќта, во неговите очи се рефлектира слабото безбедносно светло кое стои над вратата. Таа е стуткана во мајка ми. Вака заспани, тие изгледаат исто како утрото пред одбирањето на трибути кога за првпат влегов во *Изрите*. Јас спијам сама затоа што кошмарите не ми даваат да спијам мирно и тивко, па никој не може да спие со мене.

По неколку часа превртување, конечно го прифаќам фактот дека ноќва нема да заспијам. Под будното око на Тиквичка, одам на прсти по ладниот под до плакарот.

Во средната фиока стои мојата облека која ми ја дадоа од Реон 13. Сите ги носат истите сиви панталони и маица, маицата пикната во панталоните. Под облеката ги чувам неколкуте работи кои ги имав со мене кога ме кренаа од арената. Мојот брош со мокингџеј. Подарокот од Пита, златниот приврзок со фотографии од мајка ми, Прим и Гејл. Сребрен падобран со чеп за вадење вода од дрвја и бисерот кој ми го даде Пита неколку часа пред да го кренам во воздух струјното поле. Реон 13 ја конфискуваше маста за кожа која ја имав уште во болницата, а ми ги зе доа и лакот и стрелите затоа што само чуварите имаат дозвола да носат оружја. Тие се одговорни за чување на арсеналот.

Ги затворам прстите околу бисерот. Седнувам назад на креветот со прекрстени нозе и се затекнувам како поминувам со мазната површина на бисерот лево и десно по моите усни. Не знам зошто, но тоа ме смирува. Ладен бакнеж од оној кој ми го подари.